

[Johan Asmussen.]

mindst hvor det drejer sig om den enkeltes stilling over for offentlige myndigheder og institutioner, og navnlig inden for et område som sygekassevæsenet, hvor den enkelte oftest er uden juridiske forudsætninger og vil føle sig særlig magtesløs. Underretning herom bør ifølge sagens natur gives på fyldestgørende måde, praktisk og klart, og kan ikke — som ministeriet synes at mene — erstattes af formalistiske henvisninger til at foretage „kildeudier“ i omfattende vedtægter, love, lovkommentarer o. lign.

Denne opfattelse må forekomme så ubestridelig, at det er højst beklageligt, at den af ombudsmanden anviste praksis ikke for længst er indført. Det virker særlig forstemmende og for borgernes retsbeskyttelse lidet betryggende, at man fra statsadministrationens side søger — med argumenter, hvis indholdsløshed er iøjnefaldende — at fastholde et forældet og demokratisk underudviklet system.

Jeg ville tro, at netop den højtærede socialminister ikke er uden forståelse for sådanne synspunkter, og opfordrer ministeren til at foranledige, at der indføres et mere demokratisk og tidssvarende system på dette område.

Socialminister *Bundvads* svar (29. september 1965):

Som svar på den del af det ærede medlems spørgsmål, der vedrører direktoratet for sygekassevæsenet, kan jeg oplyse, at jeg har anmodet direktoratet om i alle afgørelser, der kan indankes for socialministeriet, at gøre klageren opmærksom på ankeadgangen og ankefristen.

Med hensyn til ankevejledning inden for andre områder under socialministeriets område kan jeg meddele, at dette spørgsmål kan ventes taget op i et udvalg, der vil blive nedsat af justitsministeren.

I denne forbindelse vil jeg gerne gøre opmærksom på, at invalideforsikringsretten og direktoratet for ulykkesforsikringen samtidig med at træffe afgørelser, der kan indankes, giver udtrykkelig vejledning til ansøgeren om adgangen til anke og om ankefristen.

Af *Johan Asmussen* til justitsministeren (25. september 1965):

„Vil ministeren lade spørgsmålet om ankevejledning af borgerne i forbindelse med afgørelser fra underordnede forvaltningsmyndigheder gøre til genstand for overvejelser i et udvalg således som foreslået af folketingets ombudsmand?“

I ombudsmandens beretning for året 1964 omtales — side 125-127 — en sag, hvorunder ombudsmanden har kritiseret, at direktoratet for sygekassevæsenet — støttet af socialministeriet — ved afgørelser, som kan indankes for ministeriet, ifølge gældende praksis ikke generelt giver den pågældende borger vejledning herom.

På grundlag heraf har jeg i dag i et spørgsmål til socialministeren opfordret til at foranledige den gældende praksis ændret og vedlægger til orientering en genpart af mit spørgsmål med motivering.

Det fremgår af ombudsmandens bemærkninger, at spørgsmålet om ankevejledning jævnlig giver anledning til overvejelser under ombudsmandens sagsbehandling, og at han derfor har fundet det rettest at anmode justitsministeren om at lade spørgsmålet gøre til genstand for overvejelser i et udvalg.

Som anført i forbindelse med mit spørgsmål til socialministeren burde der i en retstat som Danmark ikke være nogen tvivl om, at det så vidt muligt bør sikres, at borgerne får fyldestgørende oplysning om deres retsstilling med hensyn til muligheden for anke af underordnede forvaltningsmyndigheders afgørelse, frister herfor o. s. v.

I visse private forhold, som f. eks. ved opsigelser i henhold til lejeloven fra en husejer, er det en betingelse for gyldigheden, at meddelelsen indeholder oplysning om mulighed for indsigelse.

Noget tilsvarende burde ganske naturligt gælde imellem offentlige myndigheder og den enkelte borger.

Som forudsat i ombudsmandens bemærkninger vil det utvivlsomt være rigtigt og påkrævet, at der fastsættes generelle og betryggende retningslinjer på dette område.

Da offentligheden først nu er blevet bekendt med den af ombudsmanden formentlig tidligere fremsatte opfordring til justits-